

Dan prvi.

Put nas najprije vodi autocestom Quryyat sur od Muscata prema jugu. Široka cesta sa četiri trake i ne osobito gustim prometom zvuči kao idealno mjesto za isprobavanje Amarokovih performansi. Na žalost, kamere su postavljene svakih nekoliko stotina metara, a kazne za prekoračenje brzine astronomske (navodno možete završiti i u zatvoru), pa smo prave ispite odložili za kasnije, kad se maknemo u divljinu gdje nema asfalta i kamera. Cijelo vrijeme se vozimo pored planinskog masiva Al-Hajar koji je najviša planina na Arapskom poluotoku čiji vrhovi sežu i do 3.000 metara. Ime planine u prijevodu znači kamen odnosno stijena, što je više nego prikladno jer vegetacije gotovo i nema već samo gole stijene, bezbrojni kanjoni i špilje koje su kiše i bujice iskopale u vapnencu. Masiv dijeli priobalni pojas od pustinje u unutrašnjosti koju smo se zaputili, a put vodi upravo preko Al-Hajara.

Kratko stajanje nedaleko gradića Bimmaha kako bismo vidjeli fenomen koji je relativno čest u Omanu. Radi se o depresiji ispunjenoj vodom, u stvari nekadašnjoj špilji čiji se svod urušio i otvorio pogled u unutrašnjost. Jezero ne presušuje ni za najvećih suša, a pretpostavlja se da ga hrane podzemne vode s planine. Lokalno ime je Hawaiyat Najm što bi u prijevodu značilo “padajuća zvijezda” budući je postojalo vjerovanje kako je depresija nastala udarom meteorita što su kasnija istraživanja opovrgnula. U ovom području je na desetine špilja odnosno ovakvih depresija koje su iskopale bujice koje se slijevaju niz Al-Hajar. Ovo je bio posljednji dodir sa civilizacijom jer kad se maknete u planinu više nema signala za mobitel i asfalta već samo kamen i prašina.